

אָחו

הול

תרגומי השירה הלירית לעברית מרוסית מאת אדולף גומן
Лирическая поэзия в переводе на иврит Адольфа Гомана

פליקס קריבין

מתוך הספר "מעשיות רבות ידע"

Феликс Кривин

из книги «Учёные сказки»

СТИХИ

שירים

adolf.goman@gmail.com

פליקס קריבין

(נולד בשנת 1928)

Содержание

О Феликсе Кривине

Архимед
Герострат
Диоген синопский
Дон-Кихот
Йорик
Квазимодо
Ксантиппа
Мушкетеры
Негерои
Фауст

תוכן העניינים

[על פליקס קריבין](#)

[ארכימדס](#)
[הרוסטרטס](#)
[דיוגנס סינופי](#)
[דון קישוט](#)
[יוריק](#)
[קוזימדו](#)
[קסנטיפה](#)
[מוסקטרים](#)
[הללא-גבורים](#)
[פאוסט](#)

על פליקס קריבין

פליקס קריבין – סופר ומשורר רוסי, מחבר יצירות הומוריסטיות מלאות מחשבות עמוקות.

הוא נולד בשנת 1928 למשפחה יהודית באוקראינה. לאחר סוף המלחמה העולמית השנייה, משפחתו עברה להתגורר בעיר איסמאיל, שם פליקס קריבין עבד כמונאי, מגיה בעיתון במשמרת לילה (שם הופיעו שיריו הראשונים), פרשן ברדיו ומורה. משנת 1955 הוא גר בעיר אוז'גורוד ועבד בתור עורך בבית הוצאה לאור המקומי.

פליקס קריבין – חתן כמה פרסים בתחום הספרות. ב-1998 עלה לישראל, מתגורר בבאר-שבע.

הוא חיבר עשרות ספרים אשר יצאו לאור ברחבי ברה"מ החל משנות השישים. ב-2001 במוסקבה יצא לאור ספר "פליקס קריבין" בן 670 עמודים.

כבר קבצי המיניאטורות הראשונים שלו זכו לתשומת לב של המבקרים, אשר כתבו שיצירותיו בולטות ביכולת של המחבר להסתכל על כל דבר מצד לא מובן מאליו, לעתים קרובות פרדוקסלי, וכוחן טמון בקומפוזיציה דרוכה כמו קפיץ ותנועת הזמן נמרצת. ציינו גם רגישותו של פליקס קריבין לאפשרויות התמונות במילה.

Феликс Кривин

(стихотворения из книги "Учёные сказки", 1967г.)

Архимед

- Эй, что ты там чертишь на песке?
- Вычисляю. Знаете ли вы, что если
найти точку опоры, можно
перевернуть земной шар?
-Перевернуть земной шар? Ого, в
этой мыслишке кое-что есть!

Из древнего разговора

Не троньте, не троньте его кругов! Не троньте кругов Архимеда!..

Один из пришлых римлян-врагов с ученым вступает в беседу:

- К чему говорить о таком пустяке? - легат вопрошает с улыбкой.-
Ты строишь расчеты свои на песке,
на почве, особенно зыбкой.

Сказал - и услышал ответ старика:

- Солдат, вы меня извините. Но мудрость жива и в
сыпучих песках, а глупость - мертва и в граните.

- Ты, вижу, мастер красивых слов,- легат завершил беседу.- Старик,
я не трону твоих кругов.

Сказал - и убил Архимеда.

История мчится на всех парах, одни у нее заботы: уже архимеды

פליקס קריבין

(שירים מתוך הספר "מעשיות רבות-הידע", 1967)

אַרְכִימֶדֶס

- הי! מה אתה משרטט שם על החול?
- אני מחשב. הידוע לך כי, אם
תמצא נקודת משען, תוכל להפוך
את כדור הארץ?
- להפוך את כדור הארץ? הו, אולי
במחשבה הפשוטה הזאת יש משהו!

משיחה עתיקה

אַסוּר לַגַּעַת בְּעֵגוּלִים, בְּעֵגוּלֵי אַרְכִימֶדֶס!..

אַחַד מִנְּכָרִים, אוֹיְבִים-רוֹמָאִים פּוֹנֶה לְמַדְעַן בְּרִמָּז:

"אין טעם לְדַבֵּר עַל הַעֶסֶק הַזוֹל." – הַתְּחִיל הַלְּגַאט
וְאָמַר כֵּן:

"אַתָּה מַעֲלָה חֲשׂוּבִים עַל הַחוּל,
סוּג בְּלִתִּי-יְצִיב שֶׁל הַקְּרָקַע."

אָמַר וְשׁוּמַע תְּשׁוּבָה: "אֲדוֹנִי,

(זָקֵן מִסְתַּכֵּל מִלְמַטָּה)

חוֹכְמָה, הִיא תְּחִיָּה גַם בְּחוּל טוֹבְעָנִי,

טְפֹשׁוֹת – גַּם בְּשֶׁחַם הִיא מֵתָה."

"אַתָּה, כֵּן נִרְאָה לִי, אֲמֵן הַמְּלִים." – מִשְׁלִים הַלְּגַאט בְּרִגְזוֹ. –
"זָקֵן,

לֹא אֶגַע בְּחֲשׁוֹב עֵגוּלִים."

горят на кострах, восходят на эшафоты...

Они, архимеды, кладут кирпичи, другим уступая победу...

И ныне, как прежде, над миром звучит:
НЕ ТРОНЬТЕ КРУГОВ АРХИМЕДА!

Герострат

А Герострат не верил в чудеса. Он их считал опасною причудой.
Великий храм сгорел за полчаса, и от него осталась пепла груда.

Храм Артемиды. Небывалый храм по совершенству линий
соразмерных. Его воздвигли смертные богам -
и этим чудом превзошли бессмертных.

Но Герострат не верил в чудеса, он знал всему действительную
цену. Он верил в то, что мог бы сделать
сам. А что он мог? Поджечь вот эти стены.

Не славолюбец и не фантазер, а самый трезвый человек на
свете - вот он стоит. И смотрит на костер, который в мире
никому не светит.

Диоген синопский

אמר והרג ארכימדס.

הסטוריה רצה תוך זמן ומקום, אותן בעיות פותרת.
ושוב ארכימדסים
על הגרדום עולים, על האש הבוערת...

הם רק מניחים לבנים. הצבור יכניס אחרים לשיר אפוס...

ושוב קול נשמע מכל עבר:
אסור לגעת בעגול ארכימדס!

הרוסטרטס

אך הרוסטרטס בכנות חשב, כי נס הוא שגעון חשוד,
לקוח מהספר.
ומשום כך מקדש כביר נשרף. בער חצי-שעה, נשאר
רק תל של אפר.

מקדש של אפרודיטה, בית מדהים
ביפי ושכלול גזרה נשגבת,
שבני-תמותה הקימו לאלים – בדרך זו עלו על בני-אלמות.

אך הרוסטרטס בז לנפלאות,
לכל דבר ידע מחיר לקבע.
רק בכחו בטח, בלי אשליות.
מה בכחו? בקיר לפיד לתקע.

הוא לא רודף תהילה, הוזה - לא כך נברא;
אין בעולם פלו אדם יותר פקח. הנה הוא שם עומד,
צופה במדורה, אשר לא איש לא מאירה הדרך.

דיוגנס סינופי

Диоген получил квартиру.

הוא זכה לדירת תפארת.

После тесной и душной бочки стал он барином и жуиром, перестал скучать в одиночку. Всем доволен, всем обеспечен, он усваивал новый опыт. Иногда у него под вечер собирались отцы Синопа. Те, что прежде его корили, те, что прежде смотрели косо...

בעלים חבית כה דוחקת, הוא הפך לדמות מדברת, ופתח אישיות מפנקת. מציד עד קבלת הקרב, התנסה בשנוי האפי. לפעמים אצלו לשעת ערב התכנסה אצולה סינופית. זו שקדם דברה אחרת, זו שקדם ראה בו פרוע...

И все чаще в своей квартире тосковал Диоген-философ.

חש תקופות בדירה מפארת דיוגן-פילוסוף געגוע.

И тогда, заперев квартиру, неумытый, в одной сорочке, шел к соседнему он трактиру.

אז סגר דירתו רבת-ערה. בכתנת, סתור כמו כבש, לפונדק סמוך חפש דרך.

Диогена тянуло к бочке...

לחבית נמשך דיוגנס...

Дон-Кихот

דון קישוט

1

1

Говорят, что в самом конце Дон-Кихот все-таки женился на своей Дульцинее. Они продали Росинанта и купили себе козу. Коза дает два литра молока, но это, говорят, не предел. Говорят, бывают такие козм, которые дают в день до трех литров...

מספרים, שבסופו של דבר דון קישוט בכל זאת נשא את דולצינאה שלו לאשה. הם מכרו את רוסיננטה וקנו להם עז. העז נותנת שני ליטרים של חלב, אבל אומרים, שאין זה תחום. אומרים, שישנן כאלה עזים אשר נותנות עד שלושה ליטרים ליום.

Впрочем, это только так говорят...

עם כל זה, אלה רק מילים.

2

2

Санчо Панса, трезвый человек, человек не сердца, а расчета, вот уже подряд который век ходит на могилу Дон-Кихота.

סנצ'ו פנסה לא איש רגשות, אלא איש זהיר, אדם פקח, כבר מאות שנים, מאות רבות, על קברו של דון קישוט צונח.

И уже не бредом, не игрой обернулись мельничные крылья... Старый рыцарь - это был герой. А сегодня он

וכנפי הטחנה אכן לא משחק, חלום - עצוב הסבר, הוא היה גבור, אביר זקן.

лежит в могиле.

וְהַיּוֹם שׁוֹכֵב בְּתוֹךְ הַקְּבָר.

Был старик до подвигов охоч, не в пример иным из молодежи. Он старался каждому помочь, а сегодня - кто ему поможет?

מַעֲשֵׂי גְבוּרָה אֶהֱב, חֵלֶם.
(לֹא מִפְּקֵרֵת הַתְּכוּנָה לְנֹעַר.)
לְעֶזֶר נֶסֶה הוּא לְכֹלֶם, - אֵין עֲזָרָה לוֹ לְמַרְבֵּה הַצַּעַר.

Снесены доспехи на чердак, замки перестроены в хоромы. Старый рыцарь был большой чудак, а сегодня - мыслят по-другому...

הַשְּׂרִיזוֹן בְּעֵלְיֵית הַגַּג, מְצוּדָה הַפְּכָה אֶרְמוֹן תַּפְּאָרֶת.
הַזְּקֵן הִיָּה מוֹזֵר, חֶרֶג,
וְהַיּוֹם בְּרִיזוֹת חוֹשְׁבוֹת אַחֲרָת.

Видно, зря идальго прожил век, не стяжал он славы и почета...

כְּנֶרְאָה, טְעָה הַדְּלָגוֹ בְּגִדּוֹל,
לֹא נָחַל תְּהִילָה, כְּבוֹד וְרַע...

Санчо Панса, трезвый человек, плачет на могиле Дон-Кихота.

סָנְצ'וֹ פָּנְסָה, אִישׁ קָר כְּבִיכּוֹל, עַל קְבָרוֹ שֶׁל דּוֹן קִישׁוֹט דּוֹמַע.

Йорик

יוריק

Мне хочется во времена Шекспира, где все решали шпага и рапира, где гордый Лир, властительный король, играл не выдающуюся роль; где Гамлет, хоть и долго колебался, но своего, однако, добивался; где храбрый Ричард среди бела дня мог предложить полцарства за коня; где клеветник и злопыхатель Яго марал людей, но не марал бумагу; где даже череп мертвого шута на мир глазницы пялил неспроста.

עַדן שְׁקֶסְפִיר מוֹשֵׁף אוֹתִי בְּלִי הַרְף.
בוֹ עַל הַכֹּל הַחֲלִיטוֹ סִיף וְחֶרֶב,
בוֹ מֶלֶךְ לִיר גָּאָה וְשִׁתְּלֻטְנִי לְמַעֲשֵׂה גֵלֶם תַּפְּקִיד מִשְׁנִי;
בוֹ הַמְּלִט אִם כִּי הוּא מִתְמַהֵמָה, אֶךְ לְהַשִּׁיג מְבוֹקֶשׁוֹ יוֹדֵעַ;
בוֹ רִיצ'רֵד הָאָמִיץ לֵלֵא הַסּוֹס חֲצִי-מַלְכוּת הַצִּיעַ בְּעַד סוֹס;
בוֹ יְגוֹ מַעֲלִיל נֶהַג אַחֲרָת: אֶכֶן, הַשְּׁחִיר בְּרִיזוֹת, אֶךְ לֹא הַשְּׁחִיר מַחְבְּרָת;
וְגִלְגְּלָתוֹ שֶׁל הַלֵּיצָן לֹא סִתֵּם אֶת עַרְבוֹת עֵינָיו לְטִשָּׁה עַל הָעוֹלָם.

Мне хочется во времена Шекспира. Я ровно в полночь выйду из квартиры, миную двор, пересеку проспект и - пошагаю... Так, из века в век, приду я к незнакомому порогу. Ссудит мне Шейлок денег на дорогу, а храбрый Ричард своего коня. Офелия, влюбленная в меня, протянет мне отточенную шпагу... И я поверю искренности Яго, я за него вступлюсь, презрев испуг. И друг Гораций, самый верный друг, меня сразит в жестоком поединке, чтобы потом справлять по мне поминки.

עַדן שְׁקֶסְפִיר מוֹשֵׁף אוֹתִי בְּלִי הַרְף.
וְעוֹד אֶצֵּא אֶת דִּירְתִי בְּעֶרֶב כְּדִי לְעֹזֵב אוֹתָהּ לְחִלוּטִין.
אֶתְחִיל לְצַעֵד ... כֶּה, תוֹךְ מֵאוֹת שָׁנִים, אֶגִּיעַ לְמִפְתָּן לִי לֹא יְדוּעַ.
וְעוֹד יִלְוֶה לִי שִׁילוּק דָּמִי סִינֵעַ, וְרִיצ'רֵד הָאָמִיץ סוֹסוֹ יָבִיא.
אוֹפְלִיָה הַמֵּאֲהֶבֶת בִּי תוֹשִׁיט לִי סִיף חַד. וְאֶאֱמִין לְיָגוֹ
- אָדָם תָּמִים, יֶשֶׁר, נְטוּל כָּל אֲגוֹ, וְאֶגְוֹן עֲלָיו לֵלֵא מוֹרָא.
יְדִיד הוֹרְצִיו (כֶּה תְּמִיד נִקְרָא)
יֶרְצַח אוֹתִי בְּזִמְן דוּ-קָרֵב פֶּאטְאֵלִי
כְּדִי לְעַרְף אַחַר כֶּה אֶזְכְּרָה לִי.

И будет это долгое - Потом, в котором я успею позабыть, что выпало мне - быть или не быть? Героем - или попросту шутом?

Квазимодо

Сколько стоит душа? - Ни гроша.
На нее не придумана мода.
И живет на земле, не греша, золотая душа - Квазимодо.
Он живет, неприметен и сер,
в этом мире комфорта и лоска,
в этом веке, где каждый нерв обнажен,
как Венера Милосская.
Недоросток, уродец, горбун.
Красоты молчаливый свидетель,
тащит он на своем горбу
непосильную ей добродетель.

Ксантиппа

Верная, примерная Ксантиппа, как ты любишь своего Сократа! Охраняешь ты его от гриппа, от друзей, от водки, от разврата, от больших и малых огорчений, от порывов, низких и высоких, от волнений, лишних впечатлений, от весьма опасных философий, от суждений, слишком справедливых, изречений, чересчур крылатых...
Любящая, добрая Ксантиппа, пожалей несчастного Сократа!

Мушкетеры

Бражники, задиры, смельчаки - словом, настоящие мужчины... Молодеют в зале старики, женщины вздыхают беспричинно.

אַרְךָ יְהִי "אחר כך" בְּיֹתֵר, וְבוֹ אֶסְפִּיק לְשִׁכַּח לְפָחוֹת,
מֵה בְּחֻלְקֵי נֶפֶל – לְהִיּוֹת אוֹ לֹא לְהִיּוֹת?
גְּבוּר הִיּוֹתִי אוֹ לִיְצֵן-חֶצֶר?

קוזימוֹדוֹ

כַּמָּה נֶפֶשׁ עוֹלָה? שׁוּם פְּרוֹטָה.
אֵין אֶפְנָה לָּהּ, עָלֶיהָ אֵין יָדַע.
כֶּה הוּא חֵי - לְעוֹלָם לֹא חֶטָּא, נֶפֶשׁ פֶּז - קוֹזִימוֹדוֹ.
כֶּה הוּא חֵי - לֹא בּוֹלֵט וְאֶפֶר,
בְּעוֹלָם שֶׁל נּוֹחוֹת טוֹב כְּאֵלוֹ,
וּבַמָּאָה הַזֹּאת, בֵּה כָּל עֶצֶב עֵירָם,
כְּמוֹ וְנוֹס דָּה מִיָּלוֹ.
גּוּץ, גְּבוֹן, מְכַעֵר. מַעוּדוֹ
עַד לִיפִי – שֶׁקֵּט וְנִנּוּחַ -
אֶת הַטוֹב הוּא גּוֹרֵר עַל גְּבוֹ
שְׁלִיפִי תַמִּיד אֵין דִּי כּוֹחַ.

קֶסְנִטִּיפָה

אֶת סוֹקְרָטֵס אֶת כָּל כֶּה אוֹהֶבֶת, רַעִית-מוֹפֶת, שֶׁפָּחָה נְרַצְעֵת!
וְאוֹתוֹ שׁוֹמְרֵת, מַעֲכָבֶת מִשְׁכָּר, מְחַבְרָה, מְשַׁפֶּעֶת,
מַעֲגַמֶת נֶפֶשׁוֹ, מִמָּאֲהֶבֶת, הַתְּרַגְּשׁוֹת וְהַסִּתָּה עוֹיְנוֹת,
שְׂאִיפָה שֶׁפְּלָה וְגַם נִשְׁגָּבֶת, וּמְפִילוֹסוֹפִיָּה מְסַכְּנֶת,
מַדְעָה יוֹתֵר מִדִּי צוֹדְקוֹת, מֵאֲמָרוֹת-כֶּנֶף, מִצְחוֹק וּבְכִי...
טוֹבֵת-לֵב, קֶסְנִטִּיפָה מְחַבֶּקֶת, לְסוֹקְרָטֵס הַאֲמַלֵּל הַנִּיחִי!

מוֹסְקִטְרִים

כָּל אֶחָד שֶׁתִּין, קֶנֶטְרֵן, אֲבִיר – בְּקֶצֶר, גְּבָרִים לֹא כָּל לֶכָּה...
בְּאוֹלָם זָקֵן מְרַגֵּשׁ צַעִיר, הַנְּשִׁים נְאֻנְחוֹת סִתָּם כְּכָה.
הָאֲבוֹת מְכַבְּדִים מִתְּגַבְּנִים,

Горбятся почтенные отцы: их мечты - увы! - не так богаты. Им бы хоть бы раз свести концы не клинков, а собственной зарплаты.

Но зовет их дивная страна, распрямляет согнутые спины,- потому что женщина, жена хочет рядом чувствовать мужчину.

Бой окончен. Выпито вино. Мир чудесный скрылся за экраном.
Женщины выходят из кино. Каждая уходит с д'Артаньяном.

Негерои

И в декабре не каждый декабрист. Трещит огонь, и веет летним духом. Вот так сидеть и законный свист, метельный свист ловить привычным ухом.

Сидеть и думать, что вокруг зима, что ветер гнет прохожих, как солому, поскольку им недостает ума в такую ночь не выходить из дома.

Подкинуть дров. Пижаму запахнуть. Лениво ложкой поболтать в стакане. Хлебнуть чайку. В газету заглянуть - какая там погода в Магадане?

И снова слушать законный свист. И задремать - до самого рассвета.

Ведь в декабре - не каждый декабрист.

Трещит огонь.

שְׂאִיפֶתֶם – אָבוּי! – יוֹתֵר מִיְנוּרִית:
לוֹ יִצְלִיחוּ לְהַפְגִישׁ קִצִּים לֹא שֶׁל הַסִּיפּוֹת – שֶׁל הַמְשָׁכֶרֶת.

אך מוֹשְׁכֶת אֶרֶץ רְחוֹקָה,
מִזְקִיפָה גּוֹ אִישׁ חֲמוֹר הַסֶּבֶר,
כִּי אִשָּׁה, רַעֲיָתוֹ זְקוּקָה לְהַרְגִישׁ שֶׁהִיא לִיד הַגָּבֶר.

קָרֵב וַיִּין נִגְמֵר. אֶת הָעוֹלָם, כֹּה נִפְלָא, הַסִּיר מִסֶּף קוֹלְנוֹעַ.

הַנָּשִׁים יוֹצְאוֹת מִן הָאוֹלָם.
כָּל אַחַת – עִם דִּ'אַרְטַנְיָן לְזָרוּעַ.

הלא-גבורים

גַּם בְּדַצְמֵבֶר לֹא כָּל אִישׁ הוּא דְקִבְרִיסְט (*).
בוֹעֶרֶת אִשׁ בָּאֵח, חֵם קִיץ מְפַזְרֶת. לְשִׁבֶת כָּה, לְהֶאָזִין:
בִּיְתֵר שְׂאֵת בְּחוּץ שׁוֹרְקֶת סֶעֶרָה גּוֹבֶרֶת.

לְחַשֵּׁב שֶׁקֶר בְּרֵחוֹב וְשִׁלְג נִעָרֵם,
כְּמוֹ קֵשׁ כּוֹפֶפֶת רוּחַ עוֹבְרֵי אַחֵר,
מִפְּנֵי שֶׁשָּׁכַל אֵין לָהֶם דַּיִם, כְּדֵי שֶׁבְּלִיל הֵם לֹא יִצְאוּ לְדֶרֶךְ.

לְאֵח לְתֵת עֲצִים אִם יִתְרוֹקֵן. פִּיגְמָה לְהַדְקֵ. בְּעֲצֵלְתֵימָם
לְבַחֵשׁ בְּכוֹס, עֵתוֹן...
לְהִתְעַדְכֵן עַל קֶר בְּצִפּוֹן סִבִּיר לְפָנֵי יוֹמִים.

לְהַרְדֵּם, אוֹלֵי לְזִקְף הַתְּרִיס.
בוֹעֶרֶת אִשׁ מֵאַחֲוֵי הַחִיץ...

גַּם בְּדַצְמֵבֶר לֹא כָּל אִישׁ הוּא דְקִבְרִיסְט

אֵין מֵה לְחַשֵּׁשׁ.

У нас в квартире - лето...

(* דקבריסט (דצמבריסט) – איש אצולה רוסית פרוגרסיבית שמרדה על הצאר בסנקט-פטרבורג בדצמבר 1825.

Фауст

פאוסט

1

1

Над землей повисло небо - просто воздух. И зажглись на небе звезды - миф и небыль, след вселенского пожара, свет летучий... Но закрыли звезды тучи - сгустки пара. Слышишь чей-то стон и шепот? Это ветер. Что осталось нам на свете? Только опыт. Нам осталась непокорность заблуждению. Нам остался вечный поиск - дух сомненья. И еще осталась вера в миф и небыль. В то, что наша атмосфера - это небо. Что космические искры - это звезды...

הַרְקִיעַ שֶׁתְּלוּי לְמַעַלָּה - סֶתֶם אֲוִיר; הַפּוֹכֵב בְּתוֹךְ שָׁמַיִם –מִיתוֹס, הֶבֶל, שְׁאֲרִיּוֹת שְׁרֵפֶת תְּבֵל, קָרִינָה חוֹלְפֶת... וְהַעֲנָנִים שֶׁמְכַסִּים רְקִיעַ - אֵד סְמִיָּה. וְאִם גְּנִיחוֹת, רְשָׁרוֹשׁ שֶׁמַּעֲתָ - זֹהֵי רוּחַ.

מַה נִּשְׁאָר לָנוּ? רַק גַּסְיוֹן שְׁלָנוּ, וְסָרוּב לְהַכְנֵעַ לְשִׁטּוֹת שֶׁל פֶּעַם. וְנִשְׁאָר חֲפוּשׁ נֶחָחִי – סֶפֶק כְּאִפִּי, וְנִשְׁאָרֶת אֲמוּנָה בְּמִיתוֹס, הֶבֶל. אֲמוּנָה שֶׁאֵטְמוֹסְפֶרָה הִיא – רְקִיעַ, וְזִיקִים בְּתוֹךְ הַקּוֹסְמוֹס - כּוֹכְבֵינוּ... וְנִשְׁאָר כְּמוֹ אֹר, אֲוִיר – שְׁרַעַף שְׁלָנוּ.

Нам остались наши мысли - свет и воздух.

2

2

- דוֹקְטוֹר פְּאוּסְט, דִּי לְפִילוֹסוֹפִיָּה, הִבֵּה נִדְבָר בְּרִצִּינּוֹת!

- Доктор Фауст, хватит философии, и давайте говорить всерьез!

שֶׁד מְפִיסְטוֹ מִפְּנֵה לּוֹ פְּרוֹפִיל, וְזָנְבוּ מוּבָלֵט בְּבִהִירוֹת.

Мефистофель повернулся в профиль, чтобы резче обозначить хвост.

חֲשֵׁכָה שֶׁל לִילָה מְעַרְפֶּלֶת נַעֲשִׂית בְּחוּץ יוֹתֵר קָשָׁה. וּבְחוּץ הַזְּמַן, שְׁאִין מְרָאָה לּוֹ, מְקַצֵּר חַיִּים – שְׁעָה שְׁעָה. בְּכוֹרְסָה שְׁחוּקָה כְּלוֹ טְבוּעַ, קָצֵר רוֹאֵי יוֹשֵׁב זָקֵן עֵיף בְּסֶפְרָיִם שֶׁל הַקְּסָמִים שְׁקִיעַ – דוֹקְטוֹר פְּאוּסְט, מִגּ וּמְכַשֵּׁף.

Все темнее становилась темень, за окном неслышно притаясь. За окном невидимое время уносило жизнь - за часом час. И в старинном кресле - неподвижен - близоруко щурился на свет доктор Фауст, маг и чернокнижник, утомленный старый человек.

- דוֹקְטוֹר פְּאוּסְט, נוּ, הִיָּה אוֹפְטִימִי, יֵשׁ לִי בְּשִׁבִילָךְ מַתַּת טְרִי: שְׁלוֹשׁ מְאוֹת שָׁנִים (וּבְלִי מַדַּע אֲלֵפִימִי) עֵבֹר אוֹפְטִימִיזְם פְּשוּט בְּרִיא!

- Доктор Фауст, будьте оптимистом, у меня для вас в запасе жизнь. Двести лет... пожалуй, даже триста - за здоровый этот оптимизм!

Что он хочет, этот бес нечистый, этот полудемон, полушут?

- Не ищите, Фауст, вечных истин. Истины к добру не приведут... Мало ли иллюзий есть прекрасных? Доктор Фауст, ну же, откажись!

Гаснут звезды. В доме свечи гаснут. В старом кресле угасает жизнь.

מה רוֹצֶה הוא, שֶׁד טֶמָא, מֶר-רָצַח, חֲצִי-דִימוֹן וְחֲצִי-לִיָּצָן?

- אֵל נָא תְחַפֵּשׂ אֶמֶת לְנִצָּחַ. אֶמִיתוֹת לֹא מוֹלִיכוֹת לְגַן...
כְּמָה הַשְּׁלִיזוֹת יֵשׁ, שֶׁד יוֹדֵעַ! דוֹקטוֹר פֶּאוּסְט, נוּ הִסְכֵּם, וַתֵּר!

כּוֹכְבִים כְּבִים, בְּבֵית אוֹר גּוֹעַ. בְּפוֹרְקָה חַיִּים כְּבִים כְּמוֹ נֶר.